

*Najviac stratený deň nášho života je ten,
keď sme sa nezasmiali.*

FAUSTO BRIZZI
STO DNÍ ŠŤASTIA

Román

STO DNÍ ŠŤASTIA

FAUSTO BRIZZI
STO DNÍ ŠŤASTIA

Original title: Fausto Brizzi: CENTO GIORNI DI FELICITÀ

Copyright © Fausto Brizzi, 2013

License agreement made through Kylee Doust Agency

Cover picture © ISIFA/Gettyimages Creative RF/

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014

Translation © Alexandra Kučmová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-322-2

Klaudii, ktorá mi je všetkým.

Keby som bol bohatý, väčšinu dňa by som strávil v pohodlnom kresle rozjímaním o smrti. Som však chudobný, a tak o nej môžem premýšľať len vo voľných chvíľach alebo potajomky.

CESARE ZAVATTINI

V mojom živote boli tri najdôležitejšie dni. Aby som ani jednému z nich neuškodil, uvediem vám ich v chronologickom poradí.

Prvý bol piatok 13. októbra 1972. Piatok trinásteho.

V ten deň, zatiaľ čo sa nad Andami zrútilo stredne veľké dvojmotorové prúdové dopravné lietadlo *Fokker* so štyridsiatimi piatimi pasažiermi, ktorí sa potom navzájom požírali v boji o prežitie, ma moji sotva osemnásťroční rodičia Antonio a Carla splodili pri rozpačitom sexe v bēžovej dyane. Párik zaparkoval vzácnne, už vtedy historické vozidlo na námestí okrajovej štvrte Ríma, ktoré malo podľa územného plánu slúžiť zamilovaným dvojiciam ako hniezdočko lásky. Široko-ďaleko nebolo nič, iba niekoľko vyhodенých chladničiek, rytmicky blikajúca pouličná lamp a šrotovisko s hrbami vyradených áut.

Skrátka, dokonalé kulisy pre začínajúci ľúbostný príbeh.

Antonio a Carla sa zoznámili v to popoludnie na narodeninovej oslave obézneho a spoteného biffloša Manrica z Frascati, ktorý mame neúspešne dvoril už od základnej školy. Práve si s ním odmietla zatancovať romantický sladák z ranej tvorby Eltona Johna, keď zbadala, ako sa na ňu ocko z diaľky uprene díva. Skoro mu pri tom zabehol tuniakový sendvič s majonézou a paradajkou. Ocko bol naozaj zjav, ktorý sa tuniakovým sendvičom s majonézou a pa-

radajkou mohol zadrhnúť. Bol vysoký, štíhly, špekulant, hral na elektrickej gitare a skladal rockové piesne, pričom očividne vykrádal menej známe skladby Rolling Stones. Podobal sa na krajšieho brata Seana Conneryho, ale jazva na líci mu dodávala záhadnejší a pochmurnejší vzhľad, než mal samotný agent 007. Príbehmi o pôvode svojej jazvy mohol zabávať obecnstvo celé hodiny. Podľa typu publika raz vrel, že ju utržil pri krvavej bitke na trhu v Mexiko City, inokedy že naňho nožom zaútočil žiarlivý paroháč, ragbista z Bergama, prípadne že doňho Frank Sinatra hodil rozbitú fľašu, lebo mu závidel jeho spevácky talent.

Ocko bol nezvyčajný profesionálny humorista a keby bol chcel, ľahko by sa bol stal predsedom vlády. Pravdu som poznal len ja, pretože som si získal dôveru jednej nebezpečnej špiónky z juhotalianskej Apúlie. Bola ňou moja teta Pina. Keď mal ocko tri roky, spadol z trojkolky a prevrátil sa na chodník. V každom prípade krásavec Antonio, ako ho nazývali, vozieval v dyane večer čo večer inú pasažierku. V ten deň prišiel rad na mamu, zvedol ju, ale neopustil, lebo v okamihu najväčšej rozkoše narazil do auta mojich rodičov červený Fiat 500. Dvaja podgurážení dvadsiatnici z Frosinone netušili, že tým rozhodujúcou mierou prispeli k roztrhnutiu prezervatívu a následne k môjmu príchodu na javisko života. Ľudia, nech už ste dnes kdekoľvek, vo Frosinone či na Marse, na tom vlastne nezáleží, ďakujem vám.

V ten piatok trinásteho som pristál na planéte Zem ako nepozvaný hosť. To však Antoniov a Carle nezabránilo dostatočne ma ľúbiť. Aspoň kým boli spolu. No to je už iný a veľmi smutný príbeh. Ak sa mi bude chcieť, porozprávam vám ho neskôr.

Druhý dôležitý deň v mojom živote bol 11. september 2001. V čase, keď televízne obrazovky ponúkali svetu novú záhadu a Američanom nového nepriateľa v podobe opakujúcich sa záberov na dva Boeingy 767, rútiace sa na newyorské dvojčičky, som sedel

v reštaurácii na morskom pobreží so starými priateľmi a s Paulou, ženou môjho života. Bola to vlastne obyčajná večera na konci leta, na ktorej sme sa dohodli už pred niekoľkými týždňami. Nebol to však iba bežný večer s grilovanými rybami. Chystal som sa Paulu požiadať o ruku. Ona nič netušila. Ani moji priatelia.

So starým skúseným čašníkom som sa dohodol na banálnej romantickej scénke. Za dvadsať eur na ruku mal zhasnúť svetlá, pustiť našu pesničku (ktorou bol a je evergreen *Always in my mind* v podaní nestarnúceho Elvisa) a triumfálne priniesť tortu v tvare obrovskej mimózy. Uprostred nej trónila škatulka z horkej čokolády so snubným prsteňom.

Perfektne, vedecky dôsledné a šťastné prípravy, noc plná hviezd pripomínajúca nebo nad Betlehemom, skupinka úprimných a prajných priateľov ako v reklamnom šote na horký likér, príjemný vetriák sťa z Božieho ventilátora. Všetko bolo dokonalé. Takmer.

Zabudol som na Umberta.

Umberto je, nanešťastie, môj najlepší priateľ. Veterinár, o ktorom budete na ďalších stranách ešte veľa čítať.

Keď čašík priniesol tortu, Umberto vstal, detinsky sa zmocnil škatulky z horkej čokolády a zakričal: „Ludia, toto zjem ja!“

Vzápätí si na zlatom snubnom prsteni zlomil stoličku.

Potom prišla na rad zubná pohotovosť a s čarovným a nezabudnuteľným romantickým okamihom sme sa rozlúčili.

Napriek tomuto nešťastnému vývinu udalostí mi Paula povedala áno.

Vzali sme sa začiatkom ďalšieho roka v gotickom kostolíku neďaleko Milána. To je jedna z mála vecí, ktoré som nikdy neofutoval.

Paula je hlavná postava môjho života. Jej stvárnenie roly manželky je podľa mňa hodné aspoň jedného Oscara.

Ak dovoľíte, neskôr vám o nej rozpoviem.

Tretí nezabudnuteľný deň bola nedeľa 14. júla 2013, presne týždeň po mojich štyridsiatych narodeninách. Hneď som mal pochopiť, že bude mimoriadny, pretože v ten deň ma o pozornosť nemohlo obrať nijaké ohromujúce letecké nešťastie.

Bola obyčajná horúca nedeľa, počas ktorej sa nič pozoruhodné nestalo. Ak vylúčime skutočnosť, že približne o 13.27 som sa zhlboka nadýchol a zomrel.

Viem, práve som vám vyrozprával záver a nemáte chuť pokračovať, keďže som vám tým pokazil zážitok z čítania. No knihu ste si už aj tak kúpili a zatvoriť ju hneď na dvanástej strane by bolo nevhodné, preto vám prezradím aj meno vraha. Presne tak, hoci nejde o román Agathy Christie, predsa v ňom vystupuje. Dokonca by som povedal, že ide o sériového vraha, lebo nezabil len mňa, ale aj milióny ľudí. Hitler spolu s Hannibalom Lecterom by mu mali čo závidieť. Rok čo rok sa podieľa asi na jednej tretine úmrtí, ktoré zasiahnu ľudstvo. V západnom svete mu podľa štatistik o príčinách smrti patrí popredné miesto. Mám skrátka výbornú spoločnosť.

Predmetný vrah nemá priezvisko, má iba jedno krátke a málo vtipné meno označujúce znamenie zvieratníka. Rak. Niektorí ho volá tumor, čo v latinčine znamená opuch. Lekári mu vravia neoplázia a tento pojem je zasa odvodený z gréckeho slova s významom novotvar. Ja som ho však vždy oslovoval familiárnym talianskym a menej agresívnym menom: priateľ Fritz.

Tento príbeh je o tom, ako som prežil posledných sto dní svojho pobytu na planéte Zem v spoločnosti priateľa Fritza.

No tiež o tom, že navzdory akejkoľvek logike a predpovediam to boli najšťastnejšie dni môjho života.

Súhrn predchádzajúcich častí

Teraz sa musím vrátiť o krok späť. V krátkosti zhrniem svoj život až do obdobia spred niekoľkých mesiacov, inak by ste len ťažko porozumeli ďalším udalostiam – tak trochu ako v šiestej sérii *Nezvestných*.

Pokúsim sa nebyť priveľmi nudný. Najskôr vám vyrozprávam kľúčové udalosti môjho života, potom vám predstavím postavy a napokon, s vašim dovolením, si doprajem niekoľko komentárov a úvah. Tak sa čoskoro dostaneme k podstate, teda ku dňu, keď mi priateľ Fritz zaklopal na dvere.

Volám sa Lucio. Toto meno sa v rebríčku škaredých mien drží na siedmom mieste po menách Pino, Rocco, Furio, Ruggero, Gino a nedosiahnuteľný Gennaro. Moja matka patrila k obdivovateľkám starého dobrého Battistiho, ktorého slnečná pieseň *La canzone del sole* v tých rokoch často znela z jukeboxu. Preto sa z jej vôle musím navždy podpisovať ako Lucio Battistini. Chápete? Presne tak, lebo skutočná irónia tkvie v priezvisku môjho otca, Battistini! Už rozumiete, prečo sa môj život vždy uberal iba nahor? Predstavte si dospelávajúceho chlapca zo sedemdesiatych rokov minulého storočia. Tučko, tvár plná vyrážok, okuliare ako popolníky, takmer menovec najznámejšieho talianskeho

speváka a textára. Priznajte sa, aj vy by ste si zo mňa s radosťou utáhovali.

Áno, bol som zakomplexovaný, nešťastný a smoliar. Dnes by mi prischla prívetivejšia prezývka Maniak. Mal som všetky predpoklady na to, aby som na ženy pôsobil tak odpudzujúco ako šíritelia morovej epidémie v Manzoniho románe *Snúbenci*. Pestoval som si vášeň pre kreslené vtipy, hororové komédie a piesne samovražedných autorov. V živote som mal na výber len dve plnohodnotné alternatívy. Buď sa zo mňa stane počítačový génius, ktorý bude navrhovať počítačové systémy v garáži a zarábať milióny dolárov, alebo so samopalom v ruke vojdem do supermarketu a všetkých povraždím. Keď sa o tom dozvedia moji susedia, priatelia a príbuzní, táto správa ich vôbec nevyvedie z miery a iba skonštatujú: „Bol vskutku čudák!“

Vybral som sa však treťou cestou a zo škaredého káčatka som sa zmenil na labuť. Nie síce rozprávkoivo krásnu, ale aspoň dostatočne obstojnú. Ako štrnásťročný som schudol dvadsať kíľ, najmä vďaka búrlivému hormonálnemu uragánu, a nasadil som si kontaktné šošovky. Nikto nevie, že ich vytvoril mrzutý nemecký optik Adolf Gaston Eugen Fick, absolútny génius 20. storočia, no už pred štyristo rokmi ich vynášlo jeho veličenstvo Leonardo da Vinci. O tri roky neskôr, keď som nemal ešte ani osemnásť, som sa stal najmladším šampiónom vo vodnom póle v A skupine, čo vôbec nie je ľahké. V skutočnosti som bol len druhý brankár a skoro celý čas som sedel na lavičke v župane. V ten rok som si však zahral aspoň dva zápasy a chytil som aj streľu z pokutového hodu, takže ten titul mi právom patrí.

Plávanie som mal vždy veľmi rád. Najviac som si obľúbil štýl motýlik, ktorý všetky deti volajú delfín, lebo je samozrejme a logické, že motýle neplávajú. Nikdy sa zo mňa nestal prvotriedny športovec – pre konflikt záujmov s mojou ďalšou veľkou opätovanou láskou, ktorou bol chlieb s maslom a džemom. Stodesať

kalórií v krajci chleba plus sedemdesiatpäť v masle a k tomu ešte osemdesiat v džeme, teda spolu dvestošesťdesiatpäť kalórií. Bol to nerovný boj.

Desať rokov som si úmorne pestoval tehličky na bruchu, ale okolo dvadsiateho šiesteho roku života som so športom skončil, keď som si pri nehode na vespe roztrhol väzivo v kolene a môj pás neprekonateľne zväčšil objem. Podľa nepríjemnej ručičky na váhe som nabral späť tých dvadsať kilogramov, ktoré som v puberte zhodil, a možno aj čo-to navyše. Predstavte si takého Chewbaccu – meter deväťdesiat a stodesať kíľ. Preto ma nechcite rozčúliť a čítajte ďalej.

Navštevoval som gymnázium s humanitným zameraním, vodné pólo, absolvoval som fakultu telesnej výchovy a športu, pre kamarátov známou ako FTVŠ. Keď som mal dvadsaťosem, našiel som si prácu v posilňovni na trvalý pracovný pomer. Nebolo to ani zďaleka také oslnivé a dokonalé miesto ako z filmov s Johnom Travoltom. Obyčajná sídlisková posilňovňa zašitá v podzemí odstrašujúcich panelákov z päťdesiatych rokov minulého storočia. Vnútri sa nachádza aj neveľký bazén obložený vyblednutými modrými kachličkami. Vopred ďakujem za víťazoslávne fanfáry, som totiž inštruktor plávania, aerobiku, nbs (čo znamená nohy, brucho a sedacie svaly) a najmä gymnastiky vo vode. Niekedy pracujem aj ako osobný tréner, zvyčajne keď ma o to požiadajú zúfalé ženy v domácnosti s nadmernými mierami, ktoré sa nevzdávajú ani pri myšlienke na nevyhnutnú liposukciu. Snažím sa živiť vlastnými rukami, ktoré stále smrdia od chlóru. Vedeli ste, že pach chlóru, ktorý všetci veľmi dobre poznáme už od detstva, vzniká jeho chemickou reakciou s močom plavcov? Čím väčší smrad cítite, tým menej by ste sa mali ponárať do vody. Pripomínam to len preto, aby ste sa neskôr nestážovali, že som vás na to neupozornil.

Skrátka, kým som sníval o olympijskej medaile, ktorá žiari na hrudi kapitána talianskej vodnopólovej reprezentácie Settebello za zvuku štátnej hymny a s husou kožou, musel som sa uspokojiť s prácou, akú mi život nadelil. Šesť hodín denne strávených v podzemnej telocvični, kde sa pot očarujúco mieša s výparmi z príľahlej vietnamskej reštaurácie. Vo voľnom čase sa mi však podarilo splniť si malý sen. Začal som trénovať nevelké družstvo vodnopólistov, a nie hocakých. Decká v tom najhoršom veku, samých štrnásť- či pätnásťročných adolescentov. Vyberal som si ich spomedzi žiakov gymnázia, na ktorom učí moja manželka. Trénujeme dva razy do týždňa v mestskej plavárni, no výsledky sú dosť slabé. Čím väčšími sme sa minulý rok snažili, tým viac gólov sme utrhli. V krajskej súťaži sme v kategórii dorastencov obsadili skvelé predposledné miesto a našťastie už nemáme kam klesnúť, pretože nižšia liga nejestvuje. Tento rok sa však držíme na stredných priečkach tabuľky. Hoci nás nechvália, nemusíme sa ani hanbiť. Nemôžem sa sťažovať, lebo pestovať v týchto deťoch lásku k športu je tá najkrajšia vec na svete.

Taký je môj život z pohľadu práce. Existuje však aj jeho dôležitejšia stránka, ktorú som vám už spomenul, a tou je moja rodina. S Paulou som sa zoznámil ako dvadsaťročný v jednej pivárni. Kamarátka sa s mojou spolužiačkou z vysokej školy. Priateľky kamarátok mojich spolužiačok z vysokej školy boli väčšinou nemastné-neslané, vychudnuté a nepríťažlivé, ale Paula bola iná. Keď vošla dnu, zažiarila žltou fosforeskujúcou farbou, ktorá prechádzala celým jej telom a zvyrazňovala ju, takže človek si ju musel zapamätať. Ako vety, ktoré vám utkvejú v pamäti. O desať minút nato som ju už chytrácky pozýval na vodnopólový zápas (a trénera by som uprosil aj na kolenách, aby som v ňom mohol odohrať aspoň dve minúty). Vtedy som ešte súťažne hrával a ona pracovala v malej rodinnej cukrárenskej výrobni, čo ne-

skôr zásadne prispelo k strate mojej ideálnej hmotnosti a vyformovaného brušného svalstva. Ich domácou špecialitou bola a je vysmázaná šiška s cukrom. Tá voňavá mäkká šiška s príchutou detstva. Túto tradíciu v rodine pestujú už viac ako tridsať rokov. Paulin otec Oskar vytáhoval mrežu predajne do polovice už o druhej hodine v noci, aby povalači a bludári mohli zakúsiť šišky, kým boli ešte teplé a premastené. Odkedy Oskarovi zomrela manželka, v cukrárni zostal už iba on a jeho stále vysmiaty pomocník zo Srí Lanky. Paula medzičasom úspešne dokončila štúdium na filozofickej fakulte a po niekoľkých príležitostných prácach získala trvalé zamestnanie na gymnáziu.

Po prvých dvoch mesiacoch nášho spoločného chodenia (všetci dobre vedia, že prvé dva mesiace sú vždy najlepšie) som si šikovne a tak, ako to len muži vedia, vynútil od Pauly kopačky, aby som si mohol zaflirtovať s Monikou, študentkou psychológie z kraja Marche, ktorá nenávidela oholené podpaзуšie.

Ďalších osem rokov som o Paule nepočul. Láska je iba otázka synchronie a my sme vtedy mali úplne odlišné predstavy o živote. Ona už túžila po rodine, zatiaľ čo ja som sníval o tom, ako sa budem páriť so všetkými plodnými ženami na tejto planéte bez ohľadu na to, či mali oholené, alebo zarastené podpaзуšie. Tieto dve požiadavky sa dali skĺbiť len ťažko.

Jedného dňa nám osud opäť skrížil cesty, keď sme stáli v rade v supermarkete. Vlastne som ju najskôr ani nespoznal. Z dlhovlasej blondínky sa zmenila na tmavovlasé páža a prvých desať minút som bol presvedčený, že sa zhováram s vnučkou priateľky mojej starej mamy. Nikdy som jej to však neprezradil.

Hneď som ju pozval na večeru a oprášil som svoj zvyčajný a zastaraný trik čítania z kariet. Vysvetlím vám to.

Na námestí Navona odnepamäti vykladá karty stará teta Lorenza. Biele vlasy má vyčesané do drdola, v ruke drží balíček ošúchaných tarokových kariet a rada sa zhovára. O budúcnosti

nevie vôbec nič, ale dokáže obalamutiť každého, najmä ak podvádza. Chodieval som k nej vždy, keď som chcel zapôsobiť na dievčatá. Moja taktika bola takáto (pokojne ju využívajte bez autorských práv): v príjemnom rozhovore s dievčaťom počas romantickej prechádzky najkrajším námestím Ríma som čarodějníci potajomky hodil zvitok papiera, kým sme prechádzali popred jej kartársky pult. Spriaznená duša si na lístočku prečítala všetky biografické údaje o menovanej a o tom, čo má rada – skrátka niekoľko základných informácií, ktoré som už o nej vedel. Na spiatocnej ceste námestím som zvedol reč na nadprirodzené javy. Zámerne som o nich pochyboval, ak bola veriaci, a tváril som sa ako veriaci, ak pochybovala. Vzápätí sa môj plán dostal do druhej fázy. Iba tak zo žartu som jej navrhol, aby si dala čítať z kariet. To neodmietne nijaká žena na svete a teta Lorenza potom môže využiť svoju neuveriteľnú schopnosť vyrozprávať udivenej klientke jej súčasný, minulý i budúci život. Minulosť a súčasnosť som jej našepkal ja, budúcnosť sa zasa nedá overiť, no záhadný efekt je zaručený, len čo vysloví vetu: „Meno muža tvojho života sa začína písmenom L.“ L ako Lucio. Keď už dievčina v koži pokusného kráľika verila, že existuje aj piaty rozmer, ten večer sa pre ňu stane základom duchovného života. Na druhej strane, ak bola skeptická, teraz zažíva šok. V oboch prípadoch som však zmätený emotívny stav svojej spoločníčky využil a vďaka spoločnému nadprirodzenému zážitku sa spojili nielen naše duše, ale väčšinou aj naše telá. Nevie, či si niektorá z nich niekedy všimla tento drobný úskok, no verte mi, že zaručene funguje. Ľuďom, ktorí tvrdia, že nadprirodzené javy sú iba jeden obrovský výmysel, odpovedám, že majú pravdu. Nikto predsa nemôže predvídať budúcnosť... len ja, keď s nejakou ženou zájdem na námestie Navona. Vtedy veľmi dobre viem, ako sa to skončí. Ani Paula nebola výnimkou. Prisahám však, že to bolo posledný raz, čo som sa uchýlil k takej ľsti. V ten večer sme

si pohladení vánkom dali po druhý raz náš prvý bozk. Začali sme spolu oficiálne chodiť a sotva po troch mesiacoch sme už spoločne bývali v jednoizbovom byte oproti Tibeorskému ostrovu. Bol to klasický návrat dvoch vzplanutých duší, ibaže tentoraz konečne zamilovaných a s rovnakými predstavami o živote.

Ako som vám už povedal, zosobášili sme sa neďaleko Milána v malom kostolíku zasvätenom svätému Rochusovi, zbičovanému trpiteľovi, čím sme všetkých hostí z Ríma prinútili vydať sa na náročnú cestu. Dôvodom tohto rozhodnutia bol romantický príbeh spred päťdesiatich rokov. V tom istom kostole sa totiž zosobášili aj moji starí rodičia z matkinej strany, výnimoční vrátnici Alfonsina a Michele. Keď sa moji rodičia pominuli (áno, pominuli sa, nezomreli, doslova sa mi vytratili zo života, no na nič sa ma nepýtajte, už som vám vravel, že vám o nich možno rozpoviem neskôr), starí rodičia sa pre mňa stali jedinou rodinou.

Verím, že Boh na siedmy deň neodpočíval, ale vymyslel starých rodičov, a len čo si všimol, že vytvoril najgeniálnejšie zo všetkých svojich diel, vzal si deň voľna, aby ho strávil s nimi.

Prežil som u nich takmer pätnásť rokov a naše večere v trojici s chrumkavou morkou na tanieri a so zemiakovým pyré, z ktorého sa ťahala vláčna mozzarella, sú pre mňa nezabudnuteľnou spomienkou. Ak zatvorím oči, ešte aj dnes cítim, ako ku mne z kuchyne preniká vôňa vysmážaného mäska, a počujem hlas starej mamy, ktorá volá: „Poďte jesť, vychladne vám to!“ Vždy keď prechádzam popred vrátnicu, kde žili a pracovali, zdá sa mi, akoby som ich tam stále videl. Starý otec s okuliarmi na nose triedi poštu a stará mama láskavo polieva muškáty.

Alfonsina s Micheleom mi boli svedkami na svadbe a myslím, že to bol najkrajší deň v ich živote. Nikdy predtým som nevidel osemdesiatročný pár tak veľmi plakať od radosti. V istej chvíli dokonca farár, dôstojný pán Walter, prerušil obrad a napomenul ich. Nato sa všetci rozosmiali.